

дето около голѣми огньо̀ве бѣха безумствували румѣнскитѣ мародери, бѣ глухо: още се чувствува̀ше бѣсѣтъ на злодеянията. Само околѡврѣстѣ, по стоборитѣ на кѣшитѣ се трупа̀ха мѣже, жени и деца и се огледа̀ха плахи, все още мнителни, все още чужди на свободния духѣ. А вѣлната на луда радѡстѣ се разлива̀ше по улицитѣ отѣ кѣмѣ северѣ. И града̀тъ вѣ своитѣ крайни квартали изглежда̀ше като заплѣнено презѣ буря море. Всичко това свива̀ше до болка сѣрдцата и повлича̀ше душитѣ кѣмѣ сѣрдата на града, кѣдето трѣбѡва̀ше да се разлѣе всенарѡдното упоение. Но тука сѣмнението все още ца̀рѣше и невѣрието убива̀ше вѣзторга. Защото братското и спасително ура, което вестѣше освобо̀ждението, — то идѣше тамѣ отѣ румѣнския северѣ, а не отѣ бѣлгарския юга̀! Ако сѣ дошли вече бѣлгаритѣ, за̀що ще се явя̀ват отѣ северѣ? Господи, не е ли всичко това измама, не е ли подвежда̀не, колкото да се даде поводѣ на румѣнитѣ да погубя̀тъ Добричѣ и жителитѣ му?

Но ето — зада̀доха се хлапета отѣ кѣмѣ северѣ: — изплезили езици, тича̀тъ и крещя̀тъ:

— Вѣрно е, бе-е: свободни сме!

И задѣханитѣ оба̀ждаха, че бѣлгаритѣ гонѣли румѣнитѣ на северѣ, че ца̀лия̀тъ народѣ отѣ горнитѣ махали се е дигна̀лъ и идѡа, а на чело вѣрѡѣлѣ пѣрвия̀тъ влѣзѡѣлѣ вѣ Добричѣ бѣлгарски войникѣ.

Женитѣ се разпла̀кѡваха отѣ радѡстѣ, а децата крещѣ̀ха. Но мѣжетѣ се дѣлѣ̀ха на тумби и си шепнѣ̀ха строги и нетѣрпеливи. Не, ако е истина всичко това, за̀що пѣрвия̀тъ бѣлгарски войникѣ ще влѣ̀зе вѣ Добричѣ отѣ северѣ?